

THE NUMBER ONE BESTSELLER

SANTA MONTEFJORE

*Itālu
meitene
Bruktinā*

SANTA
MONTEFJORE

*Itālu
Meitene
Bruklina*

SANTA
MONTEFIORE

An
Italian Girl
in Brooklyn

SANTA
MONTEFJORE

Itālu
meistene
Bruktinā

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Mo 424

First published in Great Britain by Simon & Schuster UK Ltd, 2022
Copyright © Santa Montefiore, 2022
The rights of Santa Montefiore to be identified as author of
this work has been asserted in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act, 1988

Santas Montefjores romāna "Itāļu meitene Bruklinā"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""
Vāka foto © cador/pixabay.com

ISBN 978-9934-25-057-6

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2022

*Manam brālim Džeimsam,
ar mīlestību*

PIRMĀ DAĻA

Griniča, Ņujorka, 1979. gads

Evelīna atkāpās un apbrīnoja galdu. Tas izskatījās tik skaisti. Viņa bija izgrebusi mazus ķirbīšus, kas kalpoja par sveču turētājiem, un salikusi tos apkārt trijām vāzēm ar saulespuķēm, nelķēm un rozēm, kas ieņēma centrālo vietu uz garā, desmit personām klātā galda. Viņa pati bija pagatavojusi salvešu turētājus no sarkanām ogām un dzeltenām kalnu kļavu lapām un salikusi salvetes uz šķīvjiem, ievietojot katra viesā galda karti priedes čiekurā. Iespaidis bija apburošs, taču trūka vēl kaut kā svarīga.

Evelīna izgāja dārzā. Saule bija gandrīz norietējusi. Debesis virs Griničas bija gaiši zilā krāsā ar ugunīgi sarkanām un zeltainām švīkām. Pa tām lēnām peldēja vēderaini mākoņi. No vietas, kur viņa stāvēja, tie atgādināja kuģu tumšos korpusus, uzlūkojot tos no jūras dibena. Viņa kādu laiku pastāvēja, vērodama apveidus, kādus pieņēma mazākie mākoņi: delfīni, vaļi un medūzas, viļņi, kas sakuļas sārtās putās, tālina kalnu grēda, kas ie-

krāsojas mēļā tonī. Tad vientuļas zvaigznes iemirdzēšanās pāršķēla satumstošo violeto apvārsni, saulei atkāpjoties un paņemot sev līdz krāsu paleti līdz ar kuģiem un jūras radībām. Evelīna palika uz vietas, nolūkodamās naktī, vērodama, kā pa vienai vien citas zvaigznes pievienojas pirmajai, zvīlodamas tumsā gluži kā mazu zvejas laiviņu lukturi.

Viņa iegāja sakņu dārzā un sagrieza rozmarīna sauju. Tad saberza stiebriņu starp īkšķi un rādītājpirkstu un pielika to pie deguna. Mājas smaržas uzbruka viņas jutekļiem, izraisīdamas atmiņu straumi. Tas lika viņas galvai noreibt no nostalgijas, un sieviete uz mirkli aizvēra acis, izbaudīdama gan prieku, gan sāpes, jo abi nāca vienādās devās. Viņa rezignēti nopūtās. Nebija jēgas jūtīnāties par pagātnes zaudējumiem, ja tagadne dāvāja viņai tik daudz ko, par ko justies pateicīgai.

Viņa atgriezās ēdamistabā un izkaisīja rozmarīna zariņus uz galda. Lai arī nodzīvojusi Amerikā vairāk nekā trīsdesmit gadus, dvēselē viņa vēl aizvien bija itāliete. Šajā laikā ap Pateicības dienu likās gluži atbilstoši, ka dzimtene tiek pieminēta vismaz galda noformējumā.

Kad mājās atgriezās Evelīnas vīrs Franklins, viņa iededzināja sveces uz galda. Viņš atvēra ārdurvis un iegāja priekšnamā, pavēstīdams par savu ierašanos ar vārdiem: – Mīļā, es esmu mājās, – novilkdams vilnas mēteli un cepuri un nolikdams somu. Franklins van der Veldens tagad, septiņdesmit sešu gadu vecumā, bija pensijā, taču

vēl aizvien iesaistījās Skidmoras koledžas dzīvē, kurā līdz šim bija strādājis par klasisko valodu profesoru. Viņš bija garš un slaidis, ar bieziem, sirmiemi matiem, taisnu patrieša degunu un inteligentām zilām acīm. Tāda cilvēka acīm, kurš vienmēr bija ziņkārīgs un izzinošs, un pacietīgs pret tiem, kas izrādījās mazāk apdāvināti par viņu pašu. Agrāk viņš bija sportisks, taču nu staigāja salicis, un viņa soļi bija lēni un gurdi.

Evelīna nopūta sērkokīņu un noraisīja priekšautu, ko bija apsējusi virs zaļās kleitas, izklādama to uz krēsla. Būdama četrpadsmit gadus jaunāka par Franklinu, viņa bija uzmanīga un gādīga sieva, kuras cieņa pret savu mācīto vīru bija saglabājusies nemainīga kopš abu kāzu dienas. Viņa iegāja priekšnamā, smaidīdama savu sirsnīgo smaidu, kas padarīja viņas seju visnotaļ skaistu. Sešdesmit divu gadu vecumā viņu nekādā gadījumā nevarēja dēvēt par uzkrītošu skaistuli, taču Evelīnas vaibstiem piemita raksturs un dzīvespriecīgs valdzinājums, un viņas brūnās acis allaž bija spožas un sirsnīgas. Tās bija arī dziļas, glabājot tumšus noslēpumus un neatklātas bēdas, kas tām piešķīra līdzjūtības gaismu, ko cilvēki zemapziņā sajuta un rezultātā uzticēja viņai savus noslēpumus un bēdas. Sievietes brūnie mati bija sacelti augšup un vaļīgi saņemti ar matu sprādzi, atstājot dažas pasprukušas cirtas plivināties ap kaklu. Evelīnas izteiksmīgais augums bija mīksts un piemīlīgs, viņas olīvkrašas āda mūžam iedegusi no dzimtenes saules, it kā viņa vēl aizvien mistu jaunības dienu olīvkoku bīrīs un vīna dārzos. Runājot angļiski, viņas itāļu akcents bija labi sajūtams, jo vi-

ņa nebija pilnībā iedzīvojušies šajā jaunajā zemē, bet gan paturējusi kaut ko sev.

Viņa paņēma vīra mēтели, un viņš noskūpstīja sievu uz deniņiem, ar sirsniņu atbildot uz viņas smaidu, jo skatīties uz Evelīnu bija tīrais prieks. Pat pēc trīsdesmit diviem laulībā nodzīvotiem gadiem viņš nebija zaudējis interesi par sievieti, ar kuru bija saistījis savu dzīvi. Franklins zināja, ka viņam ir paveicies. Bez sievas viņš nemūžam nebūtu spējis sasniegt to, ko bija sasniedzis, kļūst par tādu cilvēks, kāds tagad bija. Viņa bija gluži kā enkurs vīra kuģim, droši pietauvojot viņu pie mājas un ģimenes un sniedzot darbam vajadzīgo mieru.

– Viņi drīz būs klāt, – Evelīna sacīja, pakarinādama vīra mēтели skapī un uzkabinādama viņa cepuri uz āķa aizdurvē.

– Vai man atliks laiks vannai?

– Ja tu pasteigsies.

Franklins pamāja, taču viņi abi zināja, ka viņš nespēj neko darīt steigā. Viņš devās augšup pa kāpnēm lēnām, turēdamies pie margām ar viegli trīcošām rokām, un uz mirkli apstādamies pa vidu, lai atvilktu elpu. Evelīna atgriezās virtuvē, lai parūpētos par vakariņām. Viņa bija pagatavojusi visas tradicionālās piedevas tītaram, kas gatavojās cepeškrāsnī teju augu pēcpusdienu: kartupeļu biežputru, dzērveņu mērci, tītara pildījumu, zaļās pupiņas un ķirbja pīrāgu. Pirms laulībām Evelīna nebija interesējusies par ēdiena gatavošanu, taču bija to apguvusi, vajadzības spiesta. Tomēr, atskatoties uz savu dzīvi Itālijā, kas bija sen aizvērtā grāmatas lappuse, iegrimusi zem

daudzām citām lappusēm, atmiņās parādījās spēcīga čurkstošu tomātu un svaigi ceptas fokačas smarža, ietinot tās aromātu burvībā un neļaujot atminēties tikpat kā neko citu. Varbūt, viņa domāja, tādā veidā daba paglāba viņu no sāpīgām atmiņām. Varbūt daba rikojās saudzīgi.

Evelīna samaisīja mērci pannā, uz mirkli aizmirsdamās virpulī, ko radija viņas koka karote. Pateicības diena bija ikgadējas ģimenes un draugu svinības, tāpēc nebija nekā neparasta, ka tās uzvandīja senas pārestības, kuras bija radušās pirms ilga laika, kad viņa bija jauna un ar jutīgu sirdi. Nebija nekas nedabisks tajā, ka viņa sēroja par palicējiem un par zaudētajiem. Galu galā rudens bija ilgu un melanholijas laiks, vasaras nāves gārdziens, sērīga ziemas prelūdija. Nē, nebija nekā nedabiska tajā, ka viņa jutās pateicīga par to, kas viņai pieder, un nožēloja to, no kā bija atteikusies; nepavisam nekā nedabiska.

Pirmie ieradās abi viņas dēli Aldo un Dans; Aldo sieva Lisa un Dana draudzene Dženifera nāca aiz viņiem ar ziedu pušķi un konfekšu kārbu Evelīnai. Aldo bija garš un izskatīgs, tāpat kā viņa tēvs, ar mātes tumšajiem matiem un ādu un brūnajām acīm. Ja ne viņa holandiešu uzvārds, viņu varētu viegli noturēt par itāli. Dans turpretī bija mazāka auguma un druknāks par brāli, ar tēva zilajām acīm un biezajiem matiem. Taču sausā un nekautrīgā humora izjūta bija raksturīga tikai viņam, un atšķirībā no brāļa, kurš bija atbildīgs, kā jau pirmdzimtais, Dans

necieta noteikumus un centās nepakļauties, kur vien iespējams.

Dēlu ierašanās izrāva Evelīnu no pārdomām, un viņa silti tos apskāva, apvīdama rokas apkārt un noskūpstīdama abu vēsās sejas, uz mirkli aizmirstot, ka viņiem ir attiecīgi trīsdesmit viens un divdesmit deviņi gadi. Viņai tie vienmēr būs zēni. – Tu izskaties noguris, Aldo, – viņa noteica, satverdama dēla seju plaukstās. – Tev ir jāizguļas. Vai tu esi pārāk nostrādājies? Vai viņš pārāk nostrādājas, Lisa?

– Mammu, ar mani viss ir kārtībā. Neuztraucies, – Aldo nomurmināja, paspraukdamies viņai garām, lai apsvicinātos ar tēvu.

– Un tu, Dan. Ja tu izskaties noguris, tad tas nav no pārstrādāšanās, vai ne? – Evelīna aizdomīgi sarauca uzacis. – Tev es ieteiktu strādāt mazliet cītīgāk.

Dans iesmējās. – Mammu, tikai strādāšana vien bez kādām rotaļām pataisa Danu par garlaicīgu tipu. – Viņš atbrīvojās no savas ādas jakas un paostīja gaisu. – Kaut kas labi smaržo.

– Vakariņas būs pārsteigums, – Evelīna smaidot noteica, apzinādāmās, ka gadu gaitā šis joks ir nobružājies, tomēr nespēdama to neatkārtot.

– Ko? Vai tu tītara vietā būsi uzcepusi kazu? – apjautājās Dans, tēlodams šausmas.

– Jā, Pateicības dienas kazu. Iedomājos, ka pārmaiņas mums noderētu. Kam gan ir vajadzīgs tītars, ja mēs varam dabūt vecu, kārnū kazu?

Evelīna sasveicinājās ar savu vedeklu Lisu un Dženi-